Ferdinando Frega – Nando the Scribe

GENNARO HOT DOG

Gillettenarrative.com

GILLETTE EN GENNARO HOT DOG

GILLETTE TRAILER 18 — NANDO THE SCRIBE

Steeds $1.

Ek het van die bus afgeklim en begin stap na die adres waar ek veronderstel was om te woon.

My Amerikaanse aksent het verkeerd geklink uit ’n Italiaanse mond.

Ek het gesweet.

Ek het vuil gevoel.

Manhattan in die vroeë oggend vertel die waarheid.

Die vullisvragmotors het nog nie verbygekom nie.

Die strate het nog die reuk van die vorige nag gedra.

Vir die meeste mense sou daardie reuk walglik wees.

Vir my het dit na huis geruik.

Dit het my 61 jaar gekos om daar te kom.

Blameer die ooievaar wat aan FedEx verbonde is, wat ’n afleweringsfout gemaak en my in Suid-Italië laat val het. Verkeerde bestemming.

Nou het my liggaam uiteindelik my gees ingehaal.

New York City het in stilte vir my gewag.

Toe het ek dit gesien.

’n Hotdog-kar.

En dadelik het ek geweet: ek is tuis.

Ek het nader gestap. Die eienaar was oud. Italiaans. Van Napels. Perfek.

Hy het dadelik begin toneelspeel.

“Ek is moeg.”

“Ek is oud.”

“Ek het nie geld nie.”

“Ek het te veel kinders.”

“Ek wil hierdie besigheid verkoop.”

Ek het hom gestuit. “Hoeveel vir die kar?”

Hy het my aangestaar. “Voor ons oor geld praat… sê vir my wie de hel jy is.”

Regverdig genoeg. Ons het koffie gaan drink. Toe middagete. Toe nog gesels. Ure het verbygegaan, maar hy het nooit na sy horlosie gekyk nie.

Op ’n stadium het ek geglimlag en gesê: “In Amerika sê hulle altyd tyd is geld.”

Hy het gelag. “Nee.” Toe het hy reguit na my gekyk. “Ná tyd… hart is geld.”

Ons het albei geglimlag. Maar ek het dadelik geweet dit was nie ’n grap nie.

Die volgende oggend het ons by die stadsaal ontmoet. Hy het met sy vrou opgedaag. Toe sy dogter. Toe sy suster. Toe sy skoonsuster. Teen daardie tyd het dit minder na ’n sakeooreenkoms gevoel en meer asof ek in die familie introu.

Ek het steeds geen idee gehad wat hy vir die kar wou hê nie. Ek het $35 000 in kontant voorberei. Ek het gehoop dit sou genoeg wees.

Alles is onderteken. Klaar.

Toe het hy na my gekyk en gesê: “Hoeveel geld het jy?”

Ek het geantwoord soos slim mense gevaarlike vrae beantwoord: “Ek weet nie. Ek het dit nie getel nie. Sê net vir my wat ek jou skuld.”

Hy het geglimlag. “Een dollar.”

Stilte. Niemand het beweeg nie. Niemand het gepraat nie.

Toe het hy gesê: “Welkom in Amerika.”

Dit was die dag toe ek iets geleer het wat die meeste mense nooit verstaan nie.

Sommige mans verkoop besighede. Ander dra ’n nalatenskap oor.

Die eerste jaar het ek elke hotdog vir een dollar verkoop.

Uit respek. Uit herinnering.

Want sommige mans kan nie gekoop word nie. Hulle kan net geëer word.

Nando